

Geopolitiek heeft invloed op kunstgras

Hoe ver weg voelt een oorlog als je als gemeente of vereniging een kunstgrasveld wilt vervangen? Minder ver dan veel mensen denken.

Auteurs: Stefan Rozema, Stijn de Man en Tim Eeuwes

Kunstgras ligt op sportparken, maar de keten erachter is internationaal. Vezels voor kunstgras bestaan vaak uit synthetische polymeren. Dat zijn plastics die worden gemaakt uit grondstoffen uit de olie- en gasketen. De geopolitieke situatie heeft hierdoor een behoorlijke invloed op kunstgras.

Daarmee is niet gezegd dat ieder project direct stilvalt zodra het onrustig is in het Midden-Oosten; dat is te kort door de bocht. Maar deze onrust heeft wel degelijk effect op de markt. De IEA (het Internationaal Energieagentschap)

wijst er dit voorjaar op dat verstoringen in het Midden-Oosten grote gevolgen hebben voor de energiezekerheid en betaalbaarheid. Tegelijkertijd laat het zien dat de uiteindelijke prijsontwikkeling afhangt van de duur van het conflict en de mate waarin de aanvoer echt wordt geraakt.

Grondstoffen en transport zorgen voor druk op de markt

De eerste druk heeft te maken met de grondstoffen. Als olie- en gasmarkten onrustig worden, werkt dat door in de petrochemie.

Niet altijd één op één, maar wel voelbaar. Kunstgrasproducenten kopen geen ruwe olie in, maar halffabricaten en polymeren, waarvan de prijs mede afhangt van energie, raffinage en de wereldwijde vraag. En dat zie je terug in de kosten voor materialen voor sportvelden. De tweede druk betreft het transport. UNCTAD meldt dat verstoringen in de Rode Zee doorwerken tot in 2026 en dat containervervoer daardoor langer, duurder en minder voorspelbaar is. Omvaren kost tijd, brandstof en capaciteit. Dat merk je niet alleen bij consumentengoederen, maar ook bij onderdelen, rollen kunstgras, infill en andere bouwstoffen die via internationale ketens worden geleverd.

Dit vraagt om een proactieve houding

Ons standpunt is daarom simpel: gemeenten en verenigingen moeten deze onrust niet wegzetten als iets tijdelijks waar de markt vanzelf wel overheen groeit. Juist nu is scherp opdrachtgeverschap nodig.

Dat begint met planning. Wie weet dat een veld binnen een paar jaar aan vervanging toe is, doet er verstandig aan om eerder te starten met onderzoek en bestuurlijke besluitvorming. Wachten tot een mat technisch op is, maakt je kwetsbaar. Het gevolg is dat je onder tijdsdruk moet inkopen en er minder ruimte is om prijsstijgingen of langere levertijden op te vangen. In onze projecten zetten we dan ook altijd in op een goede voorbereiding, het maken van een afgewogen keuze en daarna pas aanbesteden. Daarnaast moet de blik breder worden dan

alleen de aanschafprijs. De Europese microplasticsregelgeving loopt immers ook gewoon door. Voor granulair infill op synthetische sportoppervlakken geldt een overgangstermijn tot 17 oktober 2031. Wie vandaag investeert zonder vooruit te kijken naar materiaalkeuze, beheer en vervanging, bouwt misschien alweer een nieuw vraagstuk in.

Koppel materiaalkeuze aan energie

Daar hoort nog een tweede afweging bij. Energie op sportparken is geen bijzaak meer. Niet omdat zonnepanelen de prijs van kunstgras direct verlagen, maar wel omdat ze helpen om de exploitatie van een sportpark minder gevoelig te maken voor schommelingen in de energiemarkt. Denk aan veldverlichting, pompen en beregening. Wie gaat renoveren, doet er goed aan om materiaalkeuze, planning en energievoorziening in één projectaanpak op te pakken. De markt vraagt daar inmiddels om. De geopolitieke realiteit onderstreept deze noodzaak.

En zorg voor grip op je gehele sportpark

De oorlog in het Midden-Oosten hoeft niet morgen tot lege magazijnen te leiden, maar laat wel zien hoe afhankelijk kunstgras is van grondstoffen, energie en logistiek buiten het sportpark.

Ons pleidooi is daarom niet om projecten uit te stellen, maar om ze beter voor te bereiden. Kijk eerder vooruit, reserveer ruimte in je planning, toets alternatieven en neem energie meteen mee. Dan reageer je niet pas als de prijs omhoogschiet of de levertijd uitloopt, maar stuur je eerder op grip.

UNCTAD meldt dat verstoringen in de Rode Zee doorwerken tot in 2026 en dat containervervoer daardoor langer, duurder en minder voorspelbaar is

